

Mire hívott el minket Isten?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a thesszalonikaiakhoz írott levele 4. fejezetének az elsőtől a 8. verseiben a következőképpen: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre. Hiszen tudjátok, milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól, hogy tanuljon meg mindenki szentségben és tisztaságban élni feleségével, nem a kívánság szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent; és senki ne károsítsa meg, és ne csalja meg testvérét semmiféle ügyben. Mert bosszút áll az Úr mindezekért, ahogyan már előbb megmondtuk nektek, és bizonyoságot is tettünk róla. Mert nem tisztátalanságra hívott el minket Isten, hanem megszentelődésre. Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem Istent, aki Szentlelkét is rátok árasztja.”

Urunk! Te látod a legjobban, hogy milyen nehéz nekünk előrébb jutnunk a Hozzád közeledő, a neked tetsző életben. A böjti idő különösen nagy erővel figyelmeztet minket arra, hogy szándékainkban milyen gyengék, és elhatározásainkban milyen törpék vagyunk. Hozzád fordulunk mégis: nincs más reménységünk. Szent Lelkessel szentelj meg minket Urunk, és add meg nekünk, hogy embertársaink örömét el ne vegyük, hanem növeljük – Benned és Általad. Ámen.

Az Újszövetségnek a legelőször megszületett írását hallottuk. Thesszalonika kikötőváros volt. A maroknyi keresztény gyülekezet körül egy pogány Las Vegas dőzsölt és dorbézolt. Az emberek ott és úgy csalták meg egymást, ahol csak tudták. A házasságon kívüli nemi aktusok a legtöbb pogány templomban az istentiszteleti liturgia részei voltak. *(Látom a felvidult arcodon Berci, hogy mit szeretnél mondani. Ki kell, hogy ábrándítsalak: Ezt az újítást ebben a gyülekezetben NEM vezetjük be...)*

Hallani vélem néhányótok hangját: „*Berci, ez gusztustalan dolog volt. Ezek a thesszalonikaiak undorító egy emberek voltak.*” **Mielőtt pálcát törnénk egy romlott kor gonosz pogányainak (és Bercinek...) a feje felett, nézzünk egy kicsit saját magunkba.** Mi soha nem csináltunk semmi ilyent? Soha, senkit nem csaltunk meg semmiben? Semmilyen beteljesíthetetlen ígéretünk sem volt? A bűnnek még a gondolata se fordult meg az agyunkban? A vágya sem ébredt fel bennünk soha? – A görögben a paráznaságot jelentő szó: pornó... Pedig akkor még nem is pattant fel a pornó-ablak a görögök számítógépén automatikus beállításként elsőnek, amikor kinyitotta valaki...

Ugye, hogy a mások által okozott kár mennyire tud fájni nekünk? Kedves Testvéreim! Átéreztük-e már annak a kárnak a fájdalmát, mélységét, és tartósan marcangoló hatásait, amit mi okoztunk másoknak? Úgy belegázoltunk valakinek az önbecsülésébe, hogy évek múlva sem tudott felállni belőle... Tettük ezt sokszor sorozatban több emberrel is úgy, hogy észre sem vettük... Hányszor fékeztük meg szánkat, amikor sértések jöttek belőle? Hányszor voltunk képesek áldást és nem átkot mondani arra, aki megbántott minket – ahol a „bántás” akár csak annyi volt, hogy előttünk szállt fel a buszra, mert előttünk állt a sorban... Hányszor tudtuk a gyűlölködő, lenéző, vagy akár kikezdő, buja pillantásainkat szeretetteli, elfogadó pillantássá átváltani?

Biztos vagyok benne, hogy túl kevés a mi érdemeink száma, és túl sok az elbukásainké. És abban is biztos vagyok, hogy sokszor éreztük már magunkat olyannak, mint a gondterhelt guriga a plakátokon. **És kiszakadt belőlünk is a klotyópapír fohásza:** Én vagyok a legutolsó ezen a világon... Mindenki velem törli ki a seggét... És igaza van... Mert megérdemlem... DE!!! Ilyenkor, amikor szembenéztünk magunkkal, és megláttuk azt, hogy mit érünk mi valójában, akkor jusson eszünkbe a bevezető zsoltár, és kiáltunk fel Urunkhoz mi is: „Emlékezzél meg irgalmadról és kegyelmedről Uram, mert azok öröktől fogva vannak!” És EKKOR jön a fordulat. Emlékezzünk az oltár előtt felolvasott igére! Jézus kutyának nevezi a kánaáni asszonyt és népét. És mi történik? A kánaáni asszony nem hagyja ott sértetten Jézust, hanem felkiált: „Úgy van, Uram!” Bizony kutyák vagyunk és kutya vagyok én is. „De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak” (Mt 15,27). És abban a pillanatban Jézus – felemeli az asszonyt és ezt mondja: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyul az asszony leánya még abban a pillanatban...

Ugyanígy gyógyul meg a mi lelkünk is, ha töredelmesen belátjuk és elismerjük azt, hogy klotyópapírok, hogy kutyák vagyunk, és kérjük Urunk akár csak morzsányi irgalmát és kegyelmét. Urunk pontosan ugyanúgy felemel minket, mint a kánaáni asszonyt. És Urunk odaáll köztünk és az ördög közé. Mert mi egyedül nem bírunk el az ördöggel, mert a kísértései erősebbek nálunk. De az ördög retteg Jézus közelségétől, mert Jézus tisztaságának még a közelébe sem fér, és mert Jézus ereje véglegesen legyőzte az ördögöt a kereszten. És ekkor szakad ki belőlünk immár örvendezve a zsoltáros fohásza: „Hozzád emelem Uram lelkemet, Istenem benned bízom, ne szégyenüljek meg.” Emlékezzünk a liturgiára: „Emeljük föl szívünket! Fölemeltük az Úrhoz.” Ugye milyen fontos ez?

Az Úrhoz emelt szívvel válunk azzá, amivé a thesszalonikai gyülekezet tagjai váltak. Erősekké a kísértések tengerében. Ne feledjük, hogy azt írta nekik Pál, amit az előbb hallottunk: „hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – amint éltek is” (1Thessz 4,1). Nem a saját erőnkől válunk erősekké, mert akkor minden nap elbuknánk. Felemelt szívvel, a kegyelem által, Jézus közelségétől válunk erőssé egyedül.

Miben mutatkozik meg ez az erő? Abban, hogy örömforrások leszünk és nem örömnyelők. A parázna ember örömnyelő, mert még abban is, amely hűségen és intimitáson alapuló, kölcsönös öröm lehetne, csak a saját, a másiktól elvett örömét keresi. Mert úgy gondolja, hogy csak úgy növelheti a saját örömét, ha azt valakitől elveszi. Az öröm azonban nem egy zéróösszegű játszma. Az örömet CSAK úgy lehet fokozni, ha valakivel megosztjuk. Miért tudjuk megosztani? Miért lesz annyi öröm bennünk, hogy túlcsordul, és szét-árad? Mert mihelyt készsé válunk a megosztására, ömleni kezd ránk Urunk öröme. Urunk öröme pedig kimeríthetetlen és kifogyhatatlan. Jut belőle mindenkinek. Azaz: a megszentelt ember örömadó. Örömet terjeszt maga körül. Ez olyannyira igaz, hogy a katolikus egyházban a szentté avatás egyik megvizsgálandó kérdése, hogy a jelölt terjesztett-e örömet maga körül.

Az egyik beszélgetésben valaki ezt mondta nekem: „Elkezdtem abbahagyni a beszélgetéseket azokkal, akikkel eddig beszélgettem, mert úgy éreztem, hogy nem töltődök fel a beszélgetéseim során.” „Nem töltődsz fel?” – kérdeztem tőle – „Hát ez – fantasztikusan jó! **ÖRÜLJ NEKI!** Nagyon jó úton jársz. **Ők** töltődnek fel a beszélgetés alatt és **nem te.** Én egy-egy lelkészi beszélgetés után úgy ülök otthon, mint a kifacsart mosogatórongy... És ennek **mérhetetlenül örülök.** Mert ez azt jelenti, hogy a beszélgetés **jó** volt. Miért? Mert a másik feltöltődött. Én meg kérem Urunktól, hogy töltsön engem újra. És ez mindig és újra megtörténik. Mert a megszentelődés **öröm-töltekezés** – odafentről, Isten végtelen és kifogyhatatlan öröméből. **Érezzétek meg** Isten örömét! Hogyan?

Most értünk el az igeszakasz lényegéhez és végéhez. **Mire** hívott el minket Isten? **Nem tisztátalanságra** hívott el minket Isten, hanem **megszentelődésre.** **Hogyan** történik a megszentelődésünk? **Hogyan** érezzük meg Isten örömét? **A Szentlélek reánk áradásával.** Emlékezzünk a liturgiára, amikor azt kérem Urunktól, hogy „**küldd el most Szent Lelkedet**”, akkor különlegesen lassan mondom ezt, és utána csendet tartok. Miért? Mert akkor kapjuk meg a mi Urunk Szent Lelkét, hogy az Úrtól tanult imádságban egy testvéri közösséggé legyünk és így fogadhassuk Urunk testét és véréét. És emlékezzünk a liturgiára, hogy mi történik ez után közvetlenül. Azt kérem urunktól, ugyancsak nagyon lassan és szünetet tartva utána, hogy Szent Lelkessel „**szentelj meg minket**”. Pontosan ezzel fejeződik be a mai igénk. **Úgy** szentelődünk meg, hogy a Szentlélek megszenteli az életünket. **Legyünk a húsvét népe! Támadjon fel bennünk is Urunk! Érezzük meg a Szentlélek erejét! Ámen.**